

Enfin, misschien kon ze hem op die wandeling eens flink de waarheid zeggen.

Maar het liep anders. Ma had hoofdpijn en bleef den heelen Zondag in bed en Greet, Ru en Phil trokken alleen naar Blauw Kapelle. De conversatie bestond aanvankelijk vrijwel uit wederzijdsche gepareerde en teruggegeven hatelijkheden, maar toen ze geheel buiten waren, vielen er gaten in het gesprek die al grooter en grooter werden.

Bij de gracht van het fort stelde Ru voor, in 't gras te gaan liggen, 't was daar zoo'n mooi rustig plekje. Op een rijtje gingen ze naast elkaar zitten, op 't kantje van den weg, maar dat was al gauw te stijf en ze legden zich languit in het sappige gras naast het water. Phil had „De kleine Johannes” meegenomen, maar toen ze 't boek open geslagen voor zich had liggen, haar ellebogen aan weerszijden ernaast en haar hoofd erboven — keek ze over 't boek heen naar de diepblauwe lucht en de lange weg met hooge dunne boomen, waar 't soms even in ruischte. En ze herinnerde zich een couplet van een versje dat ze eens uit haar hoofd had moeten leeren, een vers van Arnold Sauwen:

Hoog boven de rijpende velden
Trilt zacht het leeuwrikenlied.
De rust van den zomernamiddag
Zweeft over 't wijde verschieet....

Een vreemde heerlijkheid welde in haar hartje; ze voelde haar oogen nat worden. Maar terwijl ze dit voelde, merkte ze opeens, graag te willen, dat Ru zag hoe haar cogen nat waren, en ze keek naar hem — maar nog vóór haar blik hem bereikte, schaamde ze zich vreeselijk en legde haar handen als een luifeltje voor haar gezicht zoodat ze niet konden zien, wat er met haar gebeurde. En toen ze de blos voelde wegtrekken, sprong ze overeind en liep fluitend een eindje den weg op.

Maar de anderen volgden haar dadelijk en ze liepen weer verder, tot ze het buiten van

Copijn bereikten. Aan 't eind van de eerste donkere laan stond een bank tegenover een grote treurbeuk. Daar gingen ze weer zitten. Phil was moe en de donkere sfeer van het bosch maakte 't nog erger. Ze zuchtte.

„Is er wat, Flippie?” vroeg Ru. Hij zat tusschen Greet en Phil in, en boog zich zorgzaam over.

Phil voelde een ontsteltenis over zijn toon.

„Nee, ik ben moe”, antwoordde ze ruw.

„Zal ik je dragen?” vroeg hij weer op denzelfden toon.

„Loop naar de maan”, was 't antwoord.

„Goed, ga jij dan mee?”

Ze haalde ongeduldig haar schouder tjes op. Onverdragelijk was hij weer — en toch . . . was ze niet echt boos, ze kon 't niet helpen. Ze zou 't zoo graag zijn, voor Greet. Maar Greet zei ook al een poosje niets meer.

't Was hier ook zoo somber en donker, je durfde bijna niet praten. O, gelukkig, Greet stond op, nu gingen ze naar huis. Hè, wat was ze moe, ze kon bijna niet lopen. — In 't smalle sparrenlaantje sukkelde ze achter de twee anderen aan en toen ze weer op den gewonen weg waren en Ru zei: „Dat leek wel le parc enchanté”, begon ze haast te huilen.

„Ga toch nooit meer naar zoo'n akelig bosch”, zei ze met een bevend stemmetje tegen Greet. Greet sloeg den arm om haar heen. „Ben je zoo moe, arme zus?” en Phil, verbaasd en overstormd door zooveel liefs, begon nu te huilen, zachtjes tegen Greet's arm.

„Zal ik haar een eindje dragen, Greet?” vroeg Ru. Maar Phil schudde heftig van neen en keek met een bozen blik op van Greet's arm. „Akelige jongen”, zei ze. En van boosheid hield ze op met huilen en liep weer door.

„Nu zie je, hoe ik altijd miskend word, Greet”, zei Ru teatraal. „Maar 't kleine Flippie is niet oorspronkelijk in haar miskenning, 't is slechts imitatie”.

„Zoo, dácht je dat”, zei Greet langzaam.

„En wie imiteert ze dan in die geweldig belangrijke miskenning?”